

Çocuk ve Altın Kelebek

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Altın Kelebek

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir cumartesi sabahı, Leo adında bir çocuk evinden dışarı çıktı. Sıcak açık kahverengi teni, dağınık dalgalı kestane rengi saçları ve her şeyi gören büyük, yuvarlak ela gözleri vardı. Burnunda çiller vardı ve yüzünde küçük, dişleri aralıklı bir gülümseme vardı. En sevdiği hardal sarısı tişörtünü, mavi kot şortunu ve kırmızı kanvas spor ayakkabılarını giymişti. Yeşil sırt çantasında bir defter ve bir atıştırma taşıyordu. Leo sokağındaki en meraklı çocuktur.

Aniden, güneş ışığında altın rengi bir şey parladı. Leo gözlerini kırıştırdı. Işıltılı altın kanatlı güzel bir kelebek burnunun önünden geçip gitti. Kanatları, hafifçe nabız gibi atan sıcak kehribar ışığıyla parlıyordu. Antenlerinin uçlarında minik pırıltılar dans ediyordu. Havada hafif bir altın tozu izi bıraktı. Leo şaşkınlıkla nefes aldı. "Vay canına!" diye fısıldadı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin!"

Altın kelebek havada dans etti, sonra sokağın sonuna doğru kanat çırdı. Leo yeşil sırt çantasını kaptı ve peşinden gitti. "Beni bekle!" diye seslendi. Kelebek durdu, sanki anlıyormuş gibi sabırla parlayarak bekledi. Onu fırının önünden, postanenin önünden ve Leo'nun hiç keşfetmediği bir köşeden geçirdi. Kalbi heyecanla hızlı hızlı atıyordu. Nereye gidiyordu?

Kelebek yüksek bir tuğla duvarın üzerinden uçtu ve gözden kayboldu. Leo durdu. Duvarda, sarmaşıklarla yarı gizlenmiş paslı bir kapı vardı. Gıcırdayarak açtı. İçeride, eski bir botanik bahçesi sessiz ve hareketsiz yatıyordu. Gri taş yollar, boş çiçek tarhları ve her yerde birbirine dolanmış asmalar. "Unutulmuş gibi görünüyor," diye fısıldadı Leo. Ama kelebek ileride parlıyor, bekliyordu.

Kelebek bahçenin derinliklerine doğru kanat çırttı. Leo, kırmızı spor ayakkabıları çakıllarda çıtırdatarak peşinden gitti. Hava nemli toprak ve eski yaprak kokuyordu. "Doğru yolda olduğundan emin misin?" diye sordu. Kelebek yıkılmak üzere olan bir fıskiye'nin etrafında döndü ve çatlamış bir taşın üzerine kondu. Altın ışığını nabız gibi attırdı, sanki "Daha yakından bak" der gibiydi. Leo eğildi. Çatlakların arasından yeşil bir şey görünüyordu.

Taşların arasından minik yeşil filizler çıkıyordu! Leo diz çöktü ve gülümsedi. "Yaşıyorsun!" dedi. Kelebek havalandı ve onu tek bir sarı çiçeğin açtığı bir köşeye götürdü. Yaprakları güneş ışığı kadar parlaktı. Leo defterini çıkardı ve çiçeği çizdi. "Sana ilk sürpriz diyeceğim," dedi. Kelebek, memnun kalmış gibi daha da parladı.

Kelebek Leo'yu yıkık bir seraya götürdü. Cam paneller kırılmış, asmalar çatıya tırmanmıştı. Ama içeride Leo şaşkınlıkla nefes aldı. Kırmızı, pembe, mor—rengârenk çiçekler vahşi ve özgürce büyüyordu. Kelebekler ve arılar mutlulukla vızıldıyordu. "Siz hepiniz buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Leo. Altın kelebek çiçeklerin üzerinde dans etti. Sanki "Biz hep buradaydık" der gibiydi.

Leo seranın her köşesini keşfetti. Nilüferlerle dolu küçük bir gölet ve yeri yumuşak yeşil bir halı gibi kaplayan yosun buldu. Defterine yazdı: "Gizli bahçe. Hâlâ büyüyor." Altın kelebek bir yaprağın üzerinde dinlendi, ışığı yumuşak ve sıcaktı. Leo kendini gizli bir dünyada bir kâşif gibi hissetti. "Keşke herkes bunu görebilse," dedi.

Tam o sırada Leo bir hışırtı duydu. Hasır şapkalı yaşlı bir adam sera kapısından baktı. "Merhaba!" dedi adam. "Ben Bay Chen. Eskiden bu bahçeyle ilgilenirdim." Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi? Ama terk edilmiş gibi görünüyor." Bay Chen iç çekti. "Artık kimse gelmiyor. Kaybolduğunu düşünmüştüm." Altın kelebek ikisinin arasında kanat çırttı.

"Ama kaybolmadı!" dedi Leo. "Bak!" Çiçekleri ve yeşil filizleri işaret etti. Bay Chen'in gözleri parladı. "Vay canına," dedi. "Bahçe, onu keşfedecek meraklı birini bekliyormuş." Leo sırıttı. "Buraya bir kelebeği takip ederek geldim," dedi. "Altın bir kelebeği." Bay Chen kıkırdadı. "Ah, bahçenin küçük koruyucusu. Özel ziyaretçiler getirir."

Bay Chen ve Leo bahçede birlikte yürüdüler. Bay Chen bitkiler ve mevsimler hakkında hikâyeler anlattı. Leo ona sarı çiçeği ve göleti gösterdi. "Biliyor musun," dedi Bay Chen, "merak bir anahtar gibidir. Gizli güzelliklere kapılar açar." Leo başını salladı. Bu fikri sevmiştir. Altın kelebek Leo'nun omzuna kondu, kanatları öğleden sonra ışığında hafifçe parlıyordu.

Leo'nun aklına bir fikir geldi. "Bahçeyi temizleyebilir miyiz?" diye sordu. "Yeniden güzel yapabilir miyiz?" Bay Chen gülümsedi. "Bunu çok isterim." Yabani otları yoldular, yolları süpürdüler ve kırık camları temizlediler. Altın kelebek etraflarında kanat çırpı, toz pırıltıları bıraktı. Leo'nun yeşil sırt çantasında aletler ve atıştırmalıklar vardı. Sonunda bahçe daha parlak görünüyordu. Gri taşlar bile parlıyor gibiydi.

Güneş batmaya başlarken, altın kelebek fiskiye'nin tepesine uçtu. Her zamankinden daha parlak parladı, sonra yavaşça yumuşak bir altın sise dönüşerek kayboldu. "Hoşça kal!" diye seslendi Leo. "Teşekkürler!" Sis bir kez döndü ve yok oldu. Bay Chen elini Leo'nun omzuna koydu. "Geri gelecek," dedi. "Meraklı kalpler için her zaman geri döner." Leo gülümsedi, içi sıcacık hissetti.

Pazartesi günü Leo arkadaşlarını bahçeye getirdi. Parlak çiçekleri ve yeşil bitkileri görünce şaşkınlıkla nefes aldılar. "Bunlar hep burada mıydı?" diye sordular. Leo başını salladı. "Sadece onu bulmamız gerekiyordu." Yeni tohumlar ektiler ve bir tabela boyadılar: "Gizli Bahçe'ye Hoş Geldiniz." Bay Chen limonata getirdi. Bahçe artık unutulmuş değildi. Kahkahalarla ve büyüyen şeylerle doluydu.

Leo, meraklı olmanın harika sürprizlere yol açabileceğini öğrendi. Gizli yerlerin bile güzellik barındırabileceğini öğrendi. Ve küçük bir altın kelebeğin her şeyi değiştirebileceğini öğrendi. Okuldan sonra her gün bahçeyi ziyaret etti. Her zaman bir altın parıltısı aradı. Bazen, güneş ışığında parlayan bir şey gördüğünden emin oldu—sadece bir anlığına.

Ve eğer bir gün altın bir kelebek görürsen, onu takip et. Hangi güzel şeyleri bulacağını asla bilemezsin. Leo hâlâ çiçek çizimleri ve altın bir kelebekle dolu defterini saklıyor. İlk sayfaya şöyle yazdı: "Merak, gizli güzellikleri ortaya çıkarır." Ve dişleri aralıklı gülümsemesiyle gülümsedi, bir sonraki maceraya hazırdı.